

Viktor Rydberg

*Lille Viggs Äfventyr på Julafton af Victor
Rydberg. Illustr. af Jenny Nyström*

Göteborg, Torsten Hedlunds förlag, 1875.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
<https://lb.se/författare/RydbergV/titlar/LilleViggsÄfventyr1875/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2118786-faksimil>

RYDBERG

784

Br.

Lille Viggs & fventyr...

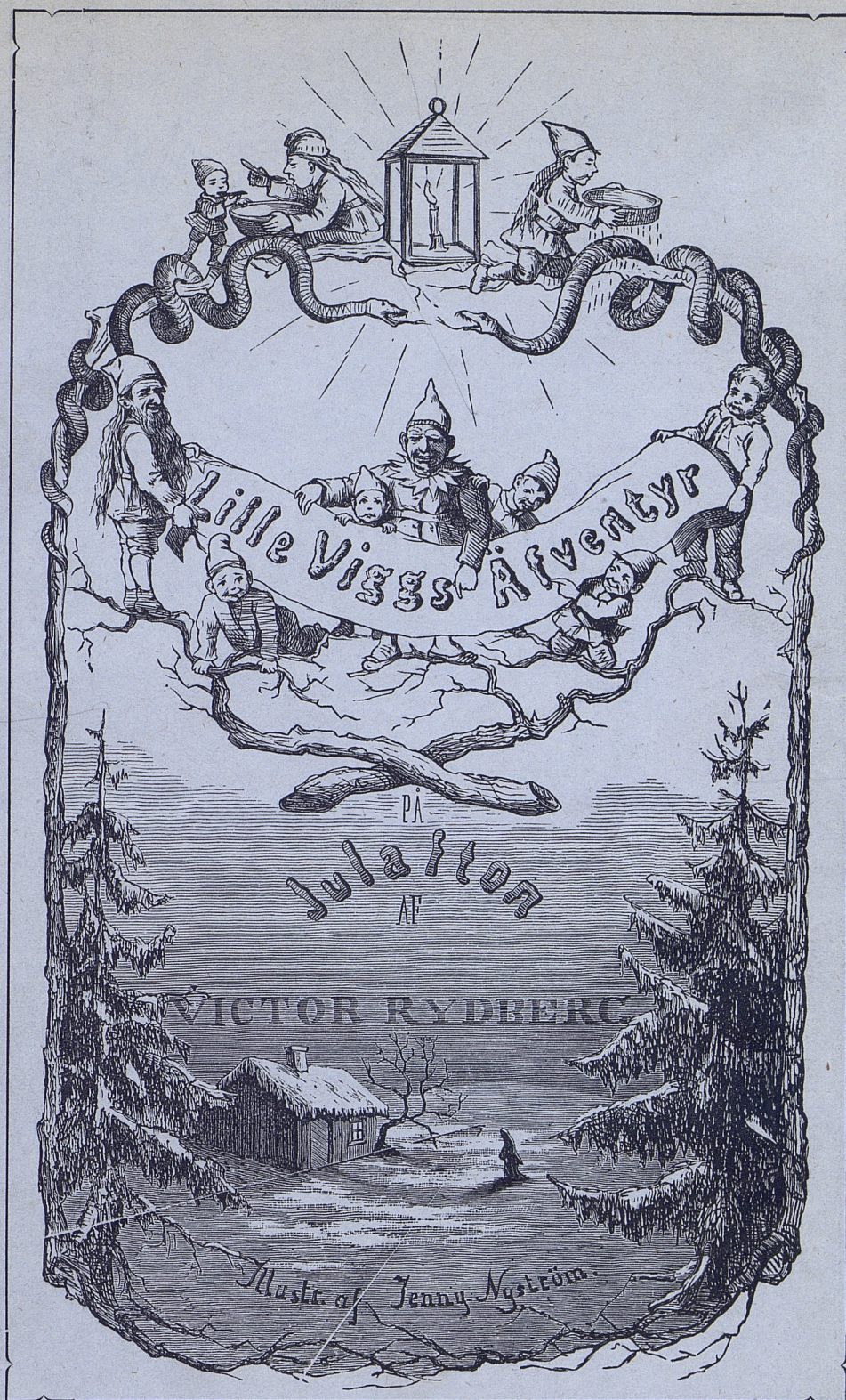
1875

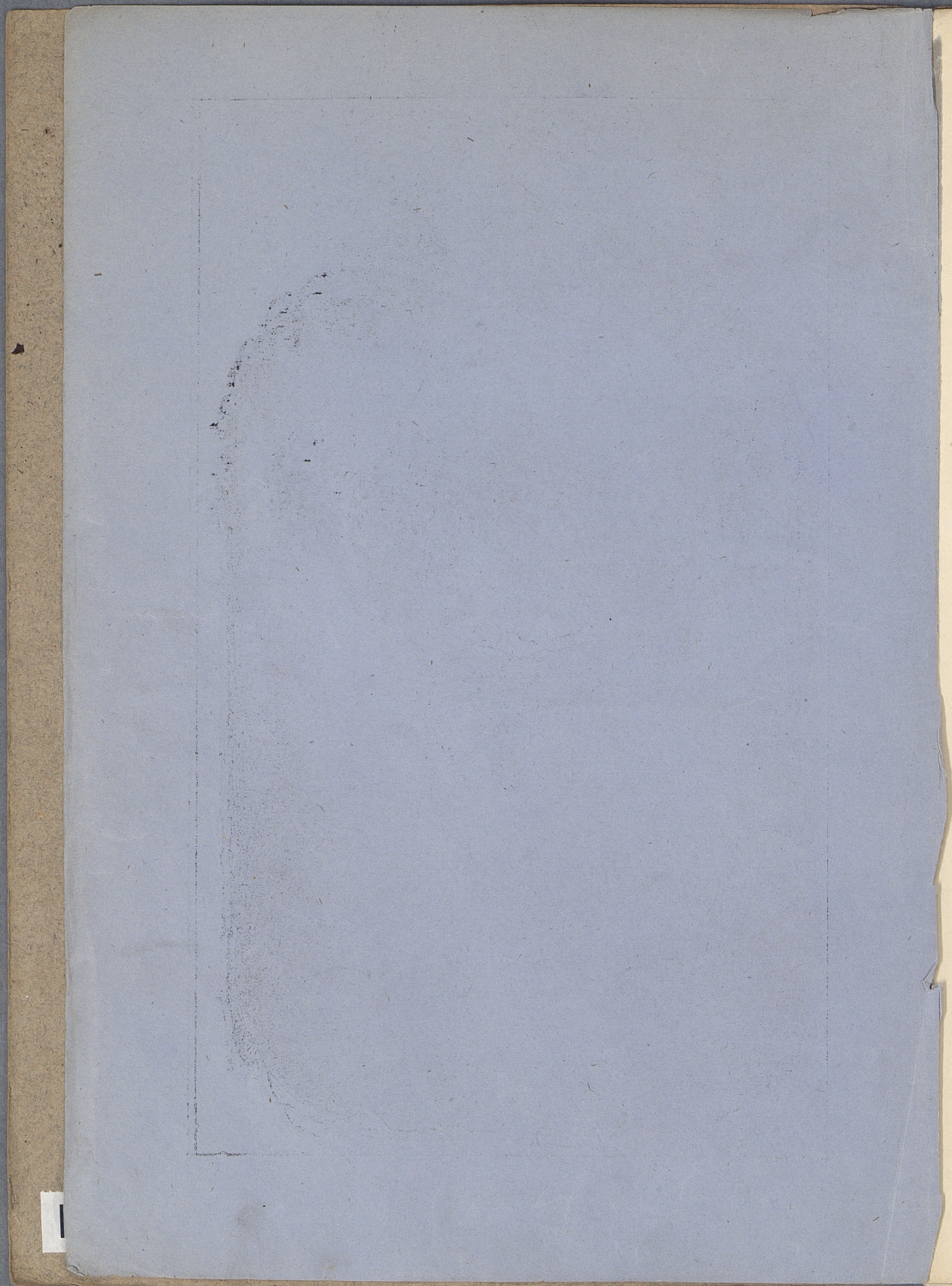

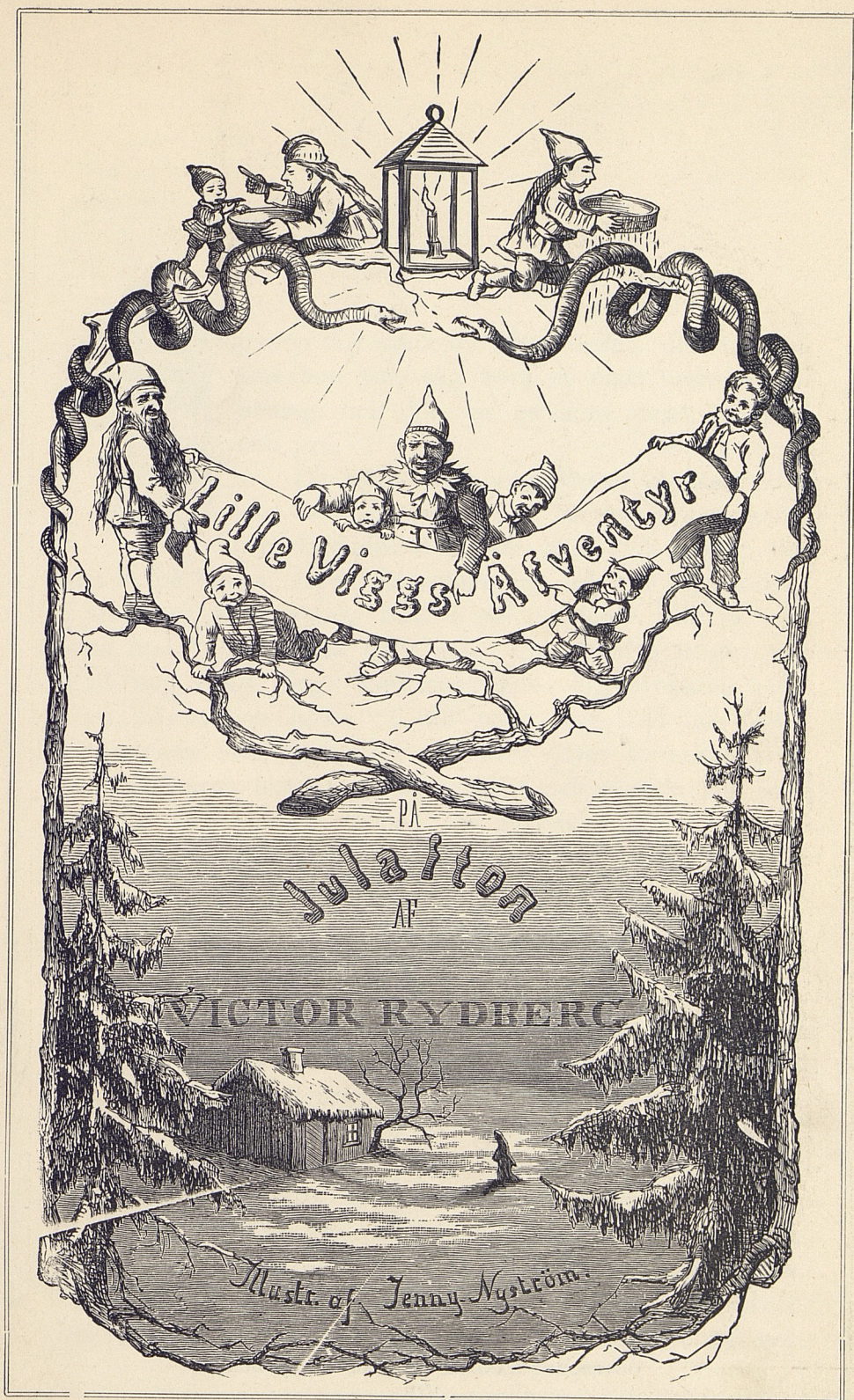
Kungl. biblioteket
0 0000 000092176

Under
Barns
Ög

1875.

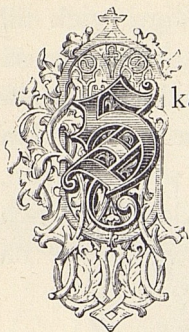

Göteborg, TORSTEN HEDLUNDS förlag, 1875.

GÖTEBORG.
GÖTEBORGS HANDELS-TIDNINGS AKTIE-BOLAG.
1875.

karsnön låg skinande öfver heden, der man, så stor hon var, såg bara en enda människoboning, och det var en liten stuga, gammal och grå.

De måtte lefva ett ledsamt lif, stackarne, som bo der inne, tänkte väl mången resande, som färdades der fram om. Och ödsligt såg det ut på heden, äfven om sommaren, det kan icke nekas. Ljung och klappersten, buskris och martallar, det var allt som hon kunde fägna ögat med. Men sjelfva stugan var god nog i sitt slag. De mosslopne väggstockarne hade frisk kärne och höllo väl till hopa mot köld och blåst. Skorstenen steg bred och tvärsäker öfver torftaket, som om sommaren liknade grönt sammet och pryddes sig med rödgula blommor. I täppan vid gafveln vuxo då potatis, morötter och kål, och vid stängslet vallmo, ringelblommor och rosor. Der stod också en apel och under den en liten bänk. Fönstret hade en gardin, som alltid var hvit.

Stugan och täppan egdes af mor Gertrud, och hon bodde der med en ungersven, som hette Vigg.

Det var tidigt på morgonen, då mor Gertrud gick ut att göra uppköp hos landthandlaren i den aflägsse byn. Nu led det mot solnedgången, men hon var icke hemkommen. Vigg var ensam i stugan. Tystnad rådde rundt omkring, så långt heden räckte. Under hela dagen hade icke en bjällra hörts och icke en färdeman varit sedd.

Vigg låg på knä med armbågarne mot bordet och tittade ut genom fönstret. Det hade fyra rutor: de tre voro öfervuxna med isblommor, men på den fjerde hade han andats, så att isen tinat upp. Han väntade på mor

Gertrud, som skulle komma med ett hvetebröd, en pepparkaka och ett grenljus, ty det var julafton, men ännu sågs hon icke till. Solen gick ner, och skyarne vid himlaranden lystes som de fagrade rosor. Öfver hedens snö göt sig ett blekrödt skimmer. Snart smulto alla färgerna samman i ett fruset blårödt, och fästet mörknade.

Det mörknade än mer inne i stugan. Vigg gick till spisel, der några falnande glöd lågo i askan. Det var så tyst, att när träskorna på hans fötter klappade mot golvet, tyckte han, att det kunde höras öfver hela heden. Han satte sig vid spiselkanten och undrade, om pepparkakan, som han väntade på, hade hufvud och förgyllda horn och fyra ben. Han undrade också, huru sparfvarne kunde ha det på julaftonen.

* * *

Svårt är att säga, huru länge Vigg sutit så, då han hörde bjällerklang. Han sprang till fönstret och tryckte näsan mot rutan för att se hvem det mände vara, ty icke kom mor Gertrud med bjällror.

Himmelens alla ljus voro tända. De tindrade och strålade. Långt borta rörde sig något svart på snön. Det kom närmare, närmare, och starkare, starkare ljud bjällrorernas glada klang.

Hvem är det, som far der? Han håller sig ju icke på vägen, utan kommer tvärs öfver heden! Vigg visste väl hvar vägen går, han som om sommaren plockat blåbär och lingon der ute och ströfvat vida omkring — flere hundra alnar åt alla håll från stugan. Tänk att få åka efter sådana bjällror och köra sjelf! Knappt hade Vigg önskat det, förrän åkdonet var framme och stannade utanför fönstret.

Det var en släde, förspänd med fyra hästar, mindre än de minsta fölungar. De hade stannat, ty den som satt i släden höll hårdt i tömmarne, men de voro väl icke roade af att få pusta ut, ty de fnyste, gnäggade, skakade sina manar och sparkade upp snön.

Var icke okynnig, Rapp! Stilla, Snapp! Nätt, styr dig! Lätt, håll dig i skinnet! ropade den som satt i släden. Sen hoppade han ur och gick fram till fönstret.

Maken till karl hade Vigg aldrig sett. Men så hade han då ej heller sett mycket folk. Det var en liten gubbe, just lagom för sådane hästar. Hans anlete var fullt af rynkor, och det långa skägget liknade mossan på stugutaket. Kläderna voro ludna från topp till tå. I ena mungipan satt en snugga; ur den andra ringlade rök.

God afton, trubbnos! sade han.

Vigg tog sig om näsan och svarade: god afton.

Är någon hemma? frågade gubben.

Du ser ju, att jag är hemma.

Ja, det har du rätt i. Jag frågade litet dumt. Men du har så mörkt der inne, fast det är julafton.

Jag får både julbrasa och julljus, när mor kommer hem. Ett ljus med tre grenar, du.

Hå, mor Gertrud är icke hemkommen än, och du är ensam och får vara ensam en god timme till. Är du icke rädd?

Svensk gosse, svarade Vigg. Det hade han lärt sig säga af mor Gertrud.

Svensk gosse, sade gubben efter och gnuggade sina belgvantar och tog pipan ur mun. Hör du, kurre, vet du hvem jag är?

Nej, svarade Vigg, men vet du hvem jag är?

Gubben tog af sig pelsmössan, bugade och sade: jag har den äran att tala med Vigg, hedens hugstore kämpe, som nyss fått på sig sina första par byxor, hjelten, som icke det längsta skägg skrämmer. Du är Vigg, och jag är julvädden. Har jag den äran att vara känd?

Å, är du julvädden? Då är du en snäll gubbe. Mor har ofta talat om dig.

Tack för lofordet! Det är dock si och så med den saken. Vigg, vill du följa med ut och åka?

Det vill jag, men jag får väl icke, ty om mor kommer hem och jag är borta, hur går det då?

Jag lofvar, att du skall vara hemma före mor. En karl står vid sitt ord och en gumma vid sin påse. Kom nu!

Vigg sprang ut. Men hvad det var kallt, och hvad Vigg var tunnklädd! Vadmalströjan var så snäf, och träskorna hade åter nött håll på strumphälarne, som mor Gertrud lagat så ofta. Men julvädden stängde dörren, lyfte Vigg i släden, svepte slädfällan kring honom, gaf honom en rök-puff i näsan, så att han nös, och, klatsch! nu bar det af.

*

*

Rapp och Snapp, Nätt och Lätt flögo öfver snön i ljugande hast, och silfverbjällrorna klungo öfver heden, som om alla himmelens klockor ringt.

Får jag köra? frågade Vigg.

Nej, dertill är du för kort i rocken, sade vädden.

Måhända det, sade Vigg.

Snart hade de heden bak om sig och voro inne i den mörka skogen, som mor Gertrud talat om, der träna stå så höga som om stjernorna hängde i deras grenar. Mellan

stämmanne framlyste stundom ljus från någon människoboning. Vätten hejdade sitt spann invid en liten ladugård.

Mellan stenarne i ladugårdsfoten stack fram ett hufvud med två glittrande ögon, som fästes på vätten. Det var tomtormens hufvud, som krökte sig till en artig helsning. Vätten lyfte till svar sin pelsmössa och sporde:

Snok, Snok Ringelstjert,
säg mig, hvad är huset värdt?

Tomtormen svarade:

Fliten bor
här som gäst —
tre kor
och en häst.

Det var icke mycket, sade vätten, men det varder mer, när man och hustru äro idoga. De började med tomma händer och ha sina föräldrar att stödja. Nå, hur sköta de korna och hästen?

Tomtormen svarade:

Jufret stinnt och stäfvän full,
Pälle han har mod och hull.

Än ett ord, Snok Ringelstjert: hvad tycker du om barnen i gården?

Snok Ringelstjert svarade:

Fager mö och glädtig pilt,
pojken kynne litet vildt,
flickans lynne ljuft och mildt.

De skola ha julklappar, sade vätten. God natt nu, Snok Ringelstjert! God julsömn!

God natt, du Rappe och Snappe!
God natt, du Nätte och Lätte!
God natt, du käraste vätte!

sade tomtormen och drog in hufvudet.

Bakom slädsätet var en kista. Henne öppnade vätten och framtog hvarjehanda saker, abcbok och pennknif till

gossen, fingerborg och salmbok till flickan, garnbundet, väfsked och skottspole till mor, almanak och moraklocka till far, hvar sitt par glasögon till farfar och farmor. Men dess utom tog han händerna fulla af något som Vigg icke kunde se hvad det var. Det är välönskningar och välsignelser, sade vännen. Och så smög han med Vigg till stugan. Der inne suto de alla kring den sprakande äriln, och far läste

högt ur bibeln om Jesusbarnet. Vännen lade tyst och omärkt sina gåfvor vid dörren och gick med Vigg till baka till släden. Så bar det åter af genom den mörka skogen.

Jag håller mycket af barnet, som de läste om der inne i stugan, sade vännen; men neka vill jag icke, att jag också tycker om gamle Tor i Trudvang.

Hvem är gamle Tor i Trudvang? frågade Vigg.

Å, en riktig hedersknyffel, litet slägt med mig på långt håll, sade vännen. Svår mot de elake var han: dem slog han med sin hammar. Men de ärlige och de modige höll han af och de arbetsamme. Mest likade han bonden, som skötte sin jord väl och fostrade upp dugtige pojkar. När

fara hotade landet, ropade Tor i Trudvang till bönderna: upp, gubbar! och då togo de svärd och sköld och samlade sig från berg och dal, och fienden stod icke emot deras dryga hugg. Du skall också varda en bra karl, Vigg.

Det förstås, sade Vigg.

Men nu, sade vätten, har Tor lagt sin hammar vid Jesusbarnets fot, ty bäst är att fara med lämpor, menar han.

* * *

Nästa gång vätten stannade var det vid en loge nära en bondgård.

Från logen hördes ett doft afmätt klappande, liksom af slagor, men detta ljud nästan öfverröstades af en bäck, som gnabbades med stenar och granrötter. Julvätten knackade på loggluggens lucka, och hon sprang upp. Der inne stodo två små lustige fyrrar med buskiga ögonbryn, runda barnkinder, röda toppmössor och gråa tröjor. De tröskade vid skenet af en lykta, så att dammet rök.

ieg.

Julvännen nickade och sade:

Tomte-, tomte-, totemän,
trösken I på logen än?

Tomtegubbarne svarade, slängande slagorna:

Slagan klinge
ticke tack!
Proppad binge,
fyllig stack.

Men på julafton kan man ge sig ro, tyckte vännen.

Nissarne genmälde:

Säden strid,
kakan rund.
Hvarje tid,
hvarje stund
har guld i mund.

Men I minnens väl, hvar och när vi skola råkas?

Nissarne nickade och svarade:

Om en stund hos fjällets jätte.
Nu farväl, du käre vätte!

Vännen öppnade kistan och tog händerna fulla af julgåfvor och sprang upp till far, mor och barnen i gården. Bland gåfvorna var en soldatbössa, ty hvarje karl bör ha en sådan till värn för sitt land.

Så bar det af från stuga till stuga, från gård till gård. Treffigast, tyckte Vigg, såg det ut i prestgården, der han tittade in genom fönstret. Der satt gamle prestfar, som Vigg kände väl igen, ty han hade flere gånger varit i stugan på heden och hört, huru Vigg förkofrat sig i abcboken, och lagt sin hand på hans hufvud. Prestmor och de vackra döttrarna kände han också, ty de voro så snälla mot mor

Gertrud. Julvännen tyckte äfven mycket om prestgården, ty här voro människorna alltid vänliga mot hvarandra och mot husdjuren och ville, att alla skulle vara lyckliga.

Medan de fortsatte färden, mötte de i skogen en nisse, som hängde läpp och såg butter ut.

Hvart går du, frände? sade vännen.

Nisse nöter nu sin sko,
för att söka annat bo,
svarade tomten.

Hvarför det? sporde vännen.

Nissen svarade trumpet:

Far plär snaska
ur en flaska,
mor är en slaska,
barnen ä' stygga
och aldrig snygga.

Fresta ändå på att stanna ett år till, bad julvännen; annars går all hemfrid bort med dig. Kan hända bättrar det sig, och då kan jag komma med gåfvor till er nästa år.

Nå ja då, efter som du ber mig, sade nissen och vände om.

* * *

Om en stund höll vännen framför en stor byggnad, der det lyste ur många fönster. Här vankas julklappar i mängd, sade vännen och öppnade sin kista.

Vigg häpnade öfver den grannlåt han såg: armband och halsband, bröstnålar, soljor, spännen, siden och sammet. Det glittrade af guld, silfver och ädelstenar. Han såg konstgjorda blommor och luktade på dem, men de hade ingen

doft. Dess utom såg han löslockar och lösflätor, och dem undrade han mest öfver.

Hvad är det? frågade han.

Det är fiskredskap, sade vätten och blinkade med ena ögat; det är med sådana don fröknarna fånga fisk.

Men hvad är det? sporde Vigg och pekade på en gyl-lene stjerna, som herregårdens egare skulle bära på rocken.

Det är också fiskredskap, sade vätten.

Det kunde Vigg icke rätt fatta, ty han hade aldrig sett mer än ett fiskedon, och det var ett metspö.

Vätten stoppade en fruktkärne i Viggs tröjficka; det gjorde honom osynlig för andras ögon. Så gingo de upp för stora trappan. Der stodo drängar och gäspade. Så kommo de in i ett grannt rum med ljuskrona i taket. Der satt nådig frun och gäspade, och fröknarna tittade på en färglagd tafla, som undervisade dem om det aldra vigtigaste i deras jordelif: huru folk senast klädde sig i Paris. Herre-

mannen satt halfslumrande med händerna hopknäppta öfver magen och tänkte på sin höga bildning, ty han hade i ungdomen läst latin och sedan glömt hvad han läst.

Hans granne, gamle nämдемannen, var deremot en obildad man, ty han kunde bara sin bibel och lagboken och litet mer dess utom, men hade, stackaren han, haft intet latin att glömma.

Vätten framlemnade gåfvorna, som mottogos kallt, utom stjernan. När vätten framräckte henne och sade, att det var en gåfva från kungen till herremannen, steg denne upp och log och bugade och talade om konungens nåd och sin egen ovärdighet. Derefter gick han in i närmaste rum, der han trodde, att ingen såg honom, och stälde sig framför spegeln och fäste stjernan på sitt bröst och, ett tu tre, hoppade han upp och gjorde hvad fröknarna skulle kallat ett battement och sade till sig sjelf: nu har jag nått mitt lefnadsmål; sådant får man, när man är ett snällt barn.

Är han ett barn? frågade Vigg.

Nog är han det, svarade vätten.

* * *

Nu åkte de till konungens slott, som var ännu mycket större än herremannens hus. Här har jag bara några gåfvor att ge till konungssonen, sade vätten, och det skall gå i största hast, ty sedan skola vi fara till min kung, fjällkungen, och der efter tillbaka till mor Gertrud på heden.

Än en gång öppnades kistan, och hvad Vigg nu fick se öfvergick allt annat. På en stor silfverplåt stodo tusentals stridsmän till häst och fot. När man drog på en vef, skyldrade de och svängde än till höger, än till venster, och hästarne stegrade sig, och ryttarne högo med svärden. På en annan plåt, som förestälde hafvet, sågos skepp med kärrebössor, och när man drog på vefven, sköto kärrebössorna mot en fästning, och fästningen med sina vallbössor svarade. Men den tredje silfverplåten var märkligast af alla. Der satt konungen på sin tron. Framför honom stodo hans

rådgifvare och framför dem någre hornblåsare. Närmast desse sågs en qvarn och på andra sidan qvarnen oräkneliga menniskor, som alla arbetade: skördemän och smeder, väfware, skraddare och skomakare, och man såg deras hustrur och barn, och hustrurna dukade bord och barnen åto. Men när man drog på en vef, ropade konungen på tronen: „jag vill ha mer stridsfolk,“ och han knuffade sina rådgifvare i ryggen, och de i sin ordning knuffade hornblåsarne i ryggen, och desse skreko då i sina horn: „kejsaren i Månen vill taga vårt rike,“ och när folket hörde det, sprungo skördemännen med sina kärfvar, smederna med sitt jern, väfvarne med sina väfvar, skraddarne med sina kläder och skomakarne med sina fotbonader till qvarnen och kastade allt under qvarnstenarne, som molo stridsmän af detta, och fylking efter fylking tågade ut och skyldrade för konungen.

Med dessa förstliga leksaker sprang vätten upp till konungssonen, men var strax nere igen, ty hofluften slog sig på bröstet, sade han. Rapp och Snapp, Nätt och Lätt voro otålige, fnyste och gnäggade. Vätten kastade sig i släden, och man åkte åter in i en djup skog. Nu bär färden till fjällkungen, sade vätten.

* * *

Vigg var allvarsam och sade efter en stunds tystnad: är din kista tom nu?

Nästan, svarade vätten och satte snuggan i munnen.

Alla andra ha fått julgåfvor, men har du ingen till mig? sporde Vigg.

Jag har icke glömt dig heller; din julgåfva ligger kvar på kistbotten.

Visa mig henne, så är du snäll!

Du kan vänta, tills du kommer hem till mor.

Nej, du vätte, låt mig se henne nu! sade Vigg otåligt.

Nå, se der då! sade vätten, i det han vände sig i släden och drog fram ur kistan ett par tjocka ullgarnsstrumpor.

Var det ingenting annat? mumlade Vigg.

Skulle de icke vara välkomna? Du har ju hål på dina egna strumpor?

Dem kunde mor stoppat. Då du gifvit konungssonen och de andra så granna och roliga saker, kunde du gifvit mig något sådant också.

Vätten svarade icke ett ord, utan lade strumporna till baka i kistan, men han drog djupare rökar ur pipan än förut och såg allvarsam ut, han ock.

Så gick färden fram under tystnad. Vigg teg och sköt ut munnen och afundades konungssonen de granna julsakerna och var ond på ullgarnsstrumporna. Vätten teg och bolmade ur båda mungiporna. Men granarna susade, skogsbäckarne sorlade, och snön knastrade under hästarnes hofvar. Vid skogsbrynet sprang en lyktgubbe och lyste färden, men det var bara fjäsk, ty stjernorna och skarsnön gáfvo tillräckligt ljus.

Så kommo de till ett lodrätt berg. Der stego de ur släden. Vätten gaf Rapp och Snapp, Nätt och Lätt hvar sin hafrekaka. Derefter knackade han på bergväggen, och hon öppnade sig. Han tog Vigg vid handen och gick in i remnan, men många steg hade de icke gått, innan Vigg vardt rädd.

Ty der inne var rysligt. Der skulle rådt den svartaste natt, om icke mörkret här och der genomskimrats af de glödande ögonen hos huggormar och giftpaddor, som slingrade och krälade på klippornas fuktiga utsprång.

Jag vill hem till mor, skrek Vigg.

Svensk gosse! sade vätten.

Då teg Vigg.

Hvad säger du om den der paddan? sporde vätten, sedan de gått ett stycke, och han pekade på ett grönt odjur, som satt på en sten och spände sina runda ögon i gossen.

Hon är otäck, sade Vigg.

Henne har du skaffat dit, sade vätten. Ser du, hur stinn och uppblåst hon är? Det är at oförnöjsamhet och afund.

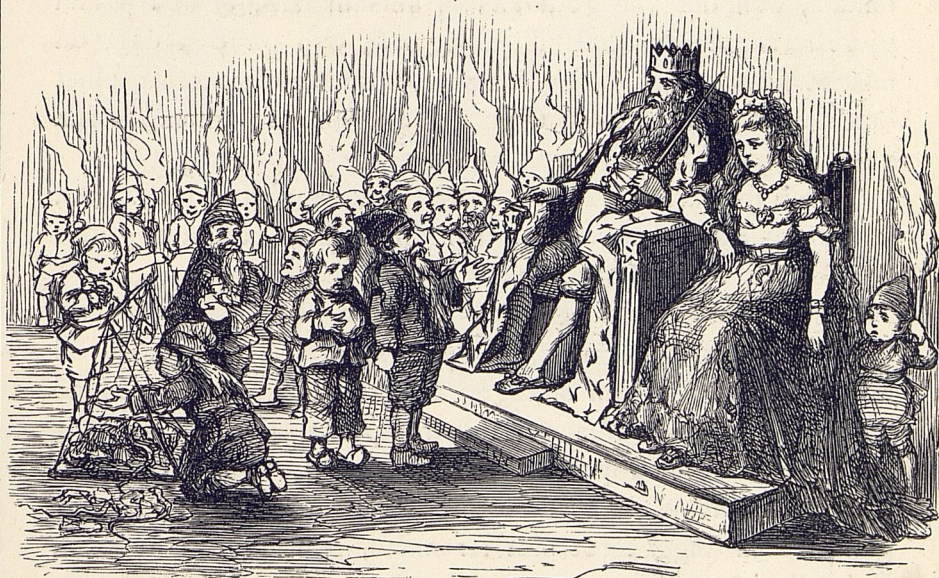
Har jag skaffat dit henne, säger du?

Ja visst. Du afundades konungssonen hans gåfvor och föraktade den skänk jag af vänligt hjerta ville ge dig. För hvarje ond tanke, som födes hos någon menniska, som bor i denna nejd, kommer en padda eller en huggorm hit in i remnan.

Det var styggt, sade Vigg, och nu skämdes han.

De gingo vidare i många krokar och kommo allt djupare in i berget. Småningom började det ljusna, och när de svängt om ett hörn, såg Vigg med häpnad en stor glänsande sal.

Väggarna voro af bergkristall och längs de tre af dem stodo små grinande dvärgar och höllo facklor, hvilkas sken bröt sig i regnbågens färger mot kristallerna. Vid fjerde väggen satt bergkonungen på sin guldtron. Han var klädd i en mantel af asbest, öfversållad med ädelstenar, men såg sorgsen ut. På en lägre tron vid hans sida satt hans dotter, klädd i silfverskir, och hon var än mer sorgbunden, ja hon tycktes nästan döende. Mycket blek och innerligt vacker var hon.

Midt i salen hängde en ofantlig våg, och deromkring stodo bergtussar, som lade något än i den ena vågskålen, än i den andra.

Och framför konungens tron stod en oräknelig skara tomtebissar från alla gårdar och stugor på flere mil deromkring och omtalade allt hvad de människor, i hvilkas hus de höllo till, hade tänkt, sagt och gjort under årets lopp. Och för hvarje god tanke och hvarje god gerning de omtalade lade bergtussarne gyllene vigter i den ena vågskålen, och för hvarje ond tanke eller ond gerning, som omtalades, lade de en huggorm eller padda i den andra.

Vet du, Vigg, hviskade julvännen, saken är den, att prinsessan är sjuk. Hon skall dö, om hon icke kommer snart ur berget, ty hon längtar att andas himmelens luft och se solens och stjernornas guld, och hon har ett löfte, att om hon får se himmelen, kan hon ock få se änglarne och vinna evig sällhet. Hon trånar och längtar, men ut ur berget kommer hon dock icke förr än den julafton, då det godas vågskål sjunkit till golvet och det ondas stigit till taket, men nu ser du, att skålarna stå så pass jämnt.

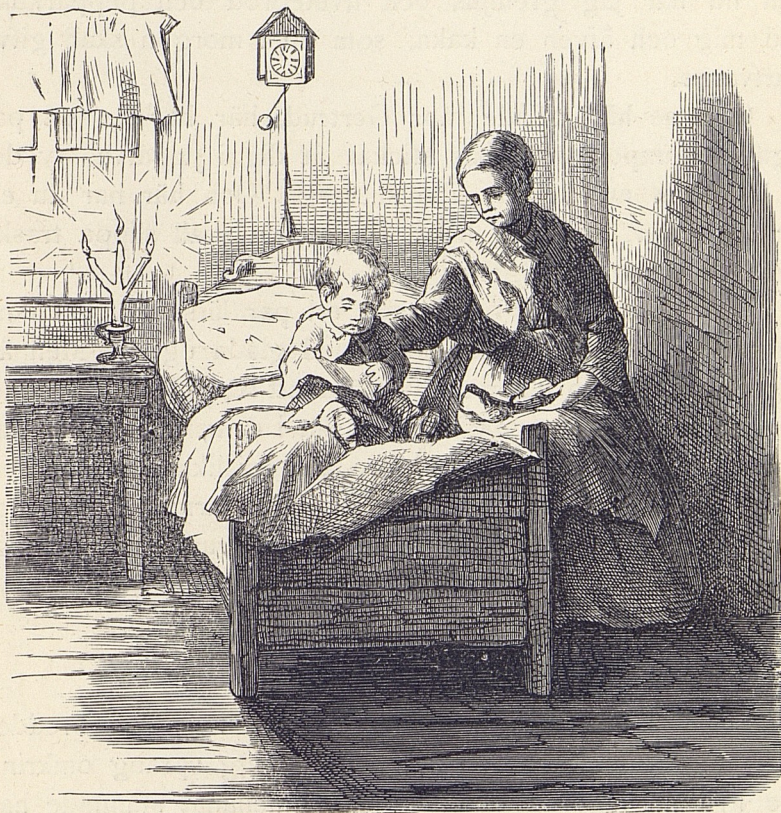
Knappt hade julvännen sagt detta, förr än äfven han framkallades att aflägga redogörelse. Han hade icke litet att omtala, och det var godt nästan alltsammans, ty de rön han gjort sträckte sig blott till juldagarne, och på den dag, då minnet firas af det fattiga barns födelse, som genom godhet och oskuld är vordet alla tiders konung, pläga ju människorna vara vänligare mot hvarandra än annars.

Och tussarne lade allt flere gyllene vigter på vågen, ju längre vännen skred i sin redogörelse, och det godas vågskål vardt märkbart tyngre.

Men Vigg stod som på nålar, ty han var rädd, att hans namn skulle nämnas, och han spratt till och vardt röd och blek, när vännen slutligen uttalade det namnet. Hvad vännen sade om Vigg och ullstrumporna, det vill jag för hans skull icke upprepa, men kan ej förtiga, att en af tussarne lade i det ondas vågskål den stora gröna padda, som Vigg förut sett i remnan, och hon vog mycket. Och allas ögon, utom den snälle vättens, som tittade åt annat håll, fästes på Vigg, konungens, konungsdotterns, tussarnes, dvärgarnes, tomtarnes, och allas ögon voro antingen så stränga eller så sorgsna, men synnerligen konungsdotterns

voro så milda och lidande, att Vigg förde båda händerna till anletet och ej kunde se upp.

Julvännen omtalade nu, huru den fattiga mor Gertrud på heden tagit upp den fader- och moderlöse lille Vigg, huru hon flätade mattor och band qvastar och sålde till landthandlaren i byn, för att skaffa födan åt honom, huru hon sydde och lagade hans kläder, huru hon arbetade med lust och kärlek och bar försakelser för hans skull och huru

hon gladdes åt hans friska lynne och modiga hjerta och blomstrandë kinder och trofasta ögon och gerna förlät hans pojkestreck — ja, hon bad till Gud för honom hvar qväll, innan hon somnade, och i dag på morgonen hade hon i den smällkalle vintern gått långt bort till byn, endast för att kunna glädja honom på aftonen med grenljus och annat smått.

Och medan vännen talade så, lade tussarne tunga gyllene vigter i det godas vågskål, och den fula gröna paddan

hoppade ned och försvann i remnan, och den väna konungsdotterns ögon fuktades, och Vigg snyftade högt.

Ja, han grät, så att han vaknade, och då var bergkungens sal med allt hvad deri fanns borta, och han låg i sängen uti stugan på heden. Den klaraste julbrasa sprakade i spiseln, och öfver honom lutade sig mor Gertrud, som sade:

Stackars lille Vigg, som fått vara så länge ensam här i mörkret! Jag kunde icke komma förr, ty vägen är lång. Men nu har jag grenljus och hvetebröd och pepparkaka med mig och äfven en kaka, som du i morgon skall gifva sparfvarne.

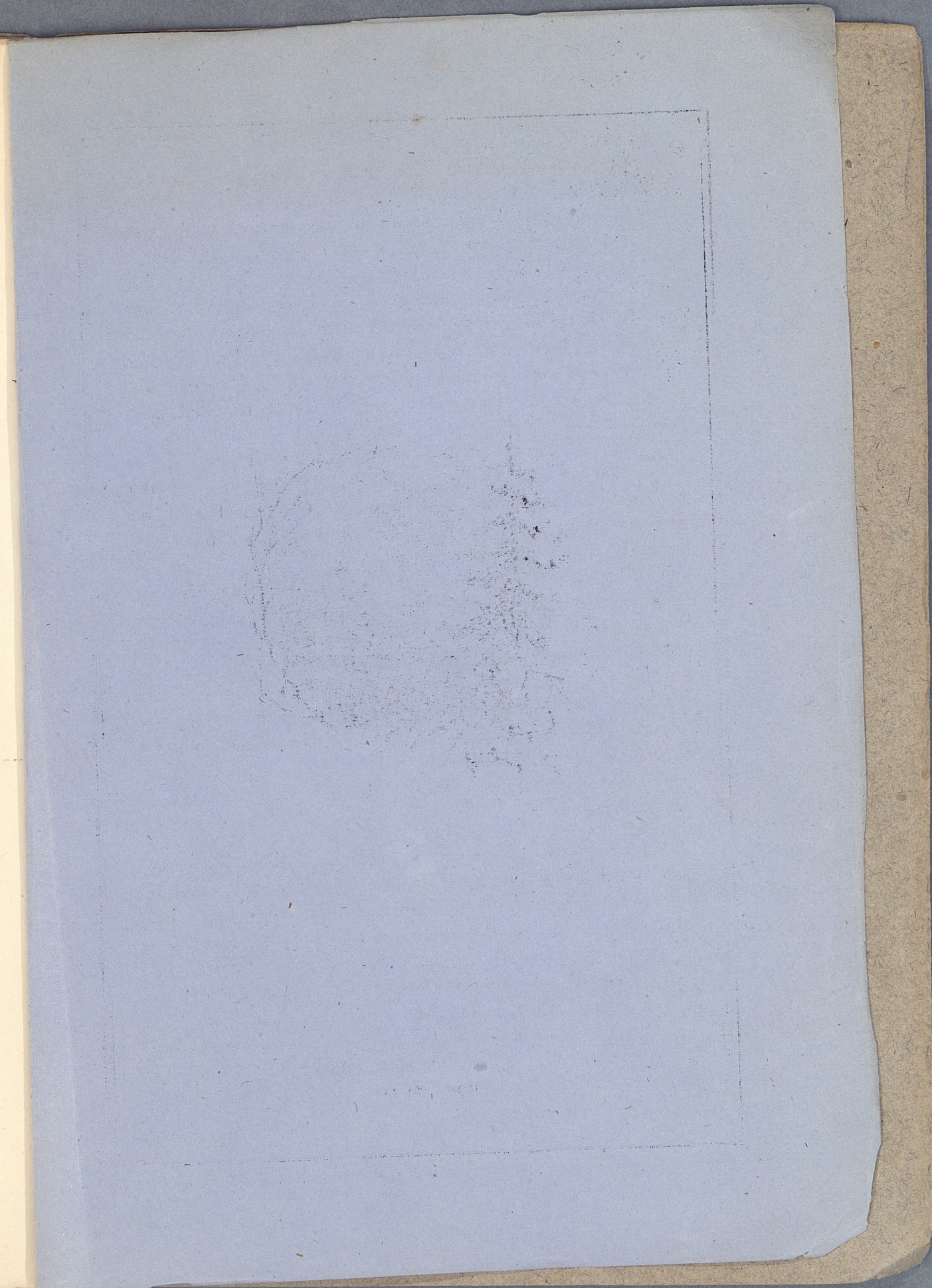
Och se här, tillade mor Gertrud, här har du ett par ullgarnsstrumpor, som jag stickat åt dig i julgåfva, ty det är hvad du nu tarfvar, lille slitvarg. Och här har du ett par läderskor, som jag köpt, för att du skall slippa traska i träskor under julhelgen.

Vigg hade länge önskat sig ett par läderskor, och nu synade han dem på alla sidor med glada ögon. Men än längre synade han ullstrumporna, så att mor Gertrud trodde, att han ville hitta någon orätt maska i dem, men saken var den, att Vigg tyckte, att de voro alldeles lika dem han sett i vättens kista. Derefter slog han sina armar kring mor Gertruds hals och sade: tack, mor, för strumporna och för skorna — och så för strumporna!

* * *

Nu sattes grytan på spiseln, en vit duk breddes öfver bordet och grenluset tändes. Vigg sprang omkring i de nya strumporna och skorna. Emellanåt stannade han vid fönstret och såg underfundigt ut åt heden och visste ej rätt hvad han skulle tro om färden han gjort. Men julvännen är snäll och mor Gertrud snäll, det hade han tydligt för sig, och julafton en ljufvelig afton, det visste han.

Der ute strålade tusen stjernor ned på den tysta heden. Och i hedens enda stuga rådde spiselvärme, hjertevärme och glädje.

Pris: 1 Krona.

